

Saul már egy éve volt király, és uralkodásának második esztendejébe lépett Izráelben, amikor kiválasztott magának Saul Izráelből háromezer embert. Ebből kétezer Saullal maradt Mikmászban és Bétel hegyvidékén, ezer Jónátánnal volt a benjámini Gebában, a nép többi részét pedig hazaküldte. Jónátán lerontotta a filiszteusok oszlopát Gebában. Meghallották ezt a filiszteusok. Saul pedig megfúvatta a kürtöt az egész országban, ezt mondva: Hallják meg a héberek! Amikor egész Izráel meghallotta a hírt, hogy Saul lerontotta a filiszteusok oszlopát, és ezzel gyűlöletessé vált Izráel a filiszteusok előtt, fegyverbe szólították a népet Saulhoz Gilgálba. De a filiszteusok is összegyűltek, hogy harcba bocsátkozzanak Izráellel: harmincezer harci kocsi, hatezer lovas és oly sok nép, mint a tengerpart homokja. Felvonultak és tábornok ütöttek Mikmásznál, Bét-Áventől keletre. Amikor látták az izráeliek, hogy bajban vannak, mert megszorongatták a hadinépet, barlangokban, üregekben, kősziklák között, sziklahasadékokban és vermekben rejtőzött el a nép, és voltak héberek, akik átkeltek a Jordánon Gád és Gileád földjére. Saul pedig még Gilgálban volt, és az egész hadinép remegve sorakozott mögéje. Azután várt hét napig: addig az időpontig, amit Sámuel megadott. De Sámuel nem érkezett meg Gilgálba, a nép pedig széledezni kezdett mellőle. Akkor ezt mondta Saul: Hozzatok ide az égőáldozatot és a békeáldozatot! És bemutatta az égőáldozatot. Alig végzett az égőáldozattal, amikor megérkezett Sámuel. Saul eléje ment, hogy áldással köszöntse őt. De Sámuel megkérdezte: Mit tettél? Saul így felelt: Amikor láttam, hogy a nép széledezni kezd mellőlem, te pedig nem érkeztél meg a megbeszélrt időre, a filiszteusok pedig már összegyűltek Mikmászban, azt gondoltam, hogy mindjárt rám törnek a filiszteusok Gilgálban, és én még nem esedeztem az Úrhoz. Összeszedtem hát a bátorságom, és bemutattam az égőáldozatot. Akkor ezt mondta Sámuel Saulnak: Ostobaságot követtél el! Nem teljesítetted Istenednek, az Úrnak a parancsát, amelyet parancsolt neked, pedig most véglegesen megerősítette volna az Úr Izráelben a királyságodat. Most azonban nem lesz a királyságod maradandó. Keresett magának az Úr valakit, aki a szíve szerint való, és őt tette népe fejedelmévé az Úr, mert te nem teljesítetted, amit megparancsolt neked az Úr.

Kedves Testvéreim! Új kenyér ünnepét ünnepeljük ma gyülekezetünkben és ennek alkalmából meg van terítve az Úr asztala. Nagyon rége volt úrvacsora a gyülekezetben és látva a folyamatosan növekvő fertőzés számot nem tudhatjuk mikor lesz a következő. Nyilván jó reménységgel vagyunk Urunk gondviselése felől. Mégis ez az úrvacsora most különlegesebb és ünnepibb, másabb mind ezelőtt volt, vagy ezután lesz. Ezért még hangsúlyosabb a mai alkalom, a mai ige, melyet Isten a szívünkre akar helyezni.

Az áldozat Istenhez tartozik.

Igénkben Saul királyt látjuk, aki Izráel történetének első királya. Különleges, ahogy ő király lett. Izráel népe hasonlítani akart a környező népekre, ezért kérték Sámuel adjon nekik királyt. Sámuel a próféta, ezt az Istentől való elfordulásként értelmezte. Miért nekünk király, hiszen Isten, a mi királyunk és vezetőnk. Isten azonban jónak látta a nép akaratát és kiválasztotta Saul a nép királyának.

Királyt adott, hogy Izráel példa legyen a környező népeknek. Ugyanolyan mégis más. Meg kellett volna mutatni, hogy a királyságot hogyan kell vezetni. Mit jelent, ha egy olyan király ül a trónon, aki Istent szolgálja, és nem önmagát tartja istennek.

Nehéz dolog ez, hiszen olyan könnyű minket, embereket becsapni, ámítani. És önmagunk ámításában mi vagyunk a legjobbak. Nagyon könnyen elhitetjük magunkkal, hogy tökéletesek vagyunk. Jók vagyunk, mindenben Isten akaratát követjük. Sokszor erre a környezetünk is ráerősít. Elhisszük, becsapjuk magunkat, mert a valóságot, a hibákat nem tudjuk vagy nem is akarjuk észrevenni.

Saul a királlyá választás elől elbújik, de egy évvel később már harcba vezeti a népet. Háborúzik a filiszteusokkal. Ő a nagy király. Azt olvassuk, hogy a filiszteusok sokkal többen vannak és sokkal jobban fel vannak fegyverkezve. Ezt látva Izráel serege elkezdi szétszéledni, elmenekülni, elbújni. Várniuk kell a támadással, amíg Sámuel bemutatja az áldozatot. De Sámuel késik.

A katonák félelme a királyra is ráragad. Saul retteg. Félelmében kezébe veszi az irányítást és ő maga készíti el az áldozatot és mutatja be. És ez az első lépés mely uralkodása végét jelenti. Az előírás szerint az áldozati hús egy részét elégették, egy részét pedig elfogyasztották. Igénkben csak arról olvasunk, hogy a húst elégették és ennyi. Nem teljes az áldozat. Nem tökéletes. Mire végeznek, Sámuel is megjelenik. Csak egy kicsit kellett volna még túrni. Csak egy kicsit kellett volna még várni. De Saul a nagy király kezébe vette az intézkedést. Félt, rettegett, de ő, mint az uralkodó, már a próféta helyett is cselekedhet. Neki már nincs szüksége másra.

Az áldozat sosem Istennek szól, hiszen nincs rá szüksége, sokkal inkább az embernek. Kiabrázolja azt a viszonyulást, ahogy az ember fordul Istenhez. És ahogy Isten fordul az emberhez. Ha az áldozathoz nem társul bűnbánat, hála, Istenre hagyatkozás akkor nem ér semmit. Akkor az csak egy darab hús egy kőhalmon. Az odaszánt élet az, ami miatt és által Isten megszenteli az embert.

Saul úgy kezeli az áldozatot, mint egy varázsigét. Ha megteszem, Istennek is meg kell segítenie. Nem így működik. Mert szeretetet kívánok, és nem áldozatot, Isten ismeretét, és nem égőáldozatot, olvassuk Hóseás könyvében.

Az Úrvacsora nem áldozat.

A mi fogalmainkban már az áldozat nem teljesen azt jelenti, mint az ószövetségben. De tartalma hasonló. Odaadni valamit, valamiért. Sőt kicsit negatív kicsengése is van számunkra az áldozatnak. Adnunk kell Istennek, mert ezt várja. Áldozni. Áldozni az időnkéből és eljönni istentiszteletre. Áldozni az energiánkból és végig ülni ezt az egy órát. Sőt az egyház elvárja, hogy a jövedelmünkből is áldozzunk adomány formájában.

Mennyi áldozat és hol a haszon. Mert, valljuk be magunknak, kicsit azt várja az ember. Mi ebből nekem a hasznom? Hol az áldás, hiszen a jókedvű adakozót szereti és megáldja az Isten. De ha nem is itt a földön várjuk a hasznot, reméljük, hogy Isten jócselekedeteink közé beszámítja, így talán mérleg a mi javunkra billen majd az ítéletkor.

Kedves Testvéreim ki kell, ábrándítsak mindenkit. Nem tudunk olyan áldozat, sem olyan jócselekedet, melyet, ha megteszünk, akkor kevesebb ítéletben lesz részünk. Nem így van.

Egyetlen és tökéletes áldozat létezik, mely örökre és végérvényesen eltörölte a régit, ez pedig Jézus Krisztus halála. Az egyetlen, tökéletes, büntelen ember, Isten Fia, feláldoztatott a kereszten, hogy az Ő vére elmossa a világ bűnét.

Megszünteti az elsőt, hogy helyébe állítsa a másodikat: Isten akarata szentelt meg minket Jézus Krisztus testének feláldozása által egyszer s mindenkorra.

Gondoljunk csak bele, ha valami eleve rossz, hogyan tehet jó. Hogyan lehetne bármilyen áldozatunk elegendő, vagy jócselekedetünk teljesen jó, ha bennünk van egy csepp rossz is. De Isten készített valami tökéleteset, hogy eltörölje a tökéletlent. Hogy ránk, emberekre is tudjon úgy tekinteni, mint tökéletes gyermekeire, Jézuson keresztül.

Erre emlékeztet az Úrvacsora. Hogy nincs számos tökéletlen áldozat. Nem létezik hiányos jócselekedet. Egyetlen áldozat van. Jézus megtörtetett teste és kiontott vére, ami miatt mi bűnbocsánatot és örök életet kapunk. Erre emlékezünk, amikor látjuk a megtört kenyeret és a kitöltött bolt. Ha hiszünk ebben, akkor mi is egyé válunk Krisztussal.

Még legációban Úrvacsorára készülve az asztal megterítésekor, amikor töltöttem ki a bort, egy gyülekezeti tag odaszólt: Tiszteletes asszony sok bor kell, mert sok itt a bűn is. Valyon a bor mennyisége befolyásolja a bűnbocsánatot? Nagy tévedés, hogy az Úrvacsorai

jegyeknek önmagukban büntörlő ereje van. Pedig milyen könnyű hinni, hogy amit látok, amit megfogok mintegy varázserővel bír, és helyre igazítja, amit mi elrontottunk.

Hit által igazulunk meg, mert hiszünk Jézus Krisztusban és az Ő váltságában. Ezért a jegyek is többek önmagunknál. Tovább mutatnak. Valami nagyobbra, valami tökéletesebbre. Miközben megmaradnak kenyérnek és bornak, de a hívő számára a kapott kegyelemnek jelei és pecsétjei.

Áldozatunk hálaadásból származik.

Joggal tehetjük fel a kérdést. Ha nincs áldozat, ha nincs jócselekedet, mert a Krisztusban való hit elegendő, miért adakozzunk, vagy miért kell újra és újra bűnbánatot tartanunk?

Jakab apostol írja: Testvéreim, mit használ, ha valaki azt mondja, hogy van hite, de cselekedetei nincsenek? Vajon üdvözítheti-e őt az ilyen hit? Ha egy férfi- vagy nőtestvérünknek nincs ruhája, és nincs meg a mindennapi kenyere, valaki pedig ezt mondja nekik közületek: „Menjetek el békességgel, melegedjete meg, és lakjatok jól”, de nem adjátok meg nekik, amire a testnek szüksége van, mit használ az? Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában. Viszont mondhatja valaki azt is: „Neked hited van, nekem meg cselekedeteim vannak.” Mutasd meg nekem a hitedet cselekedetek nélkül, én is meg fogom neked mutatni cselekedeteim alapján a hitemet. Te hiszed, hogy egy az Isten. Jól teszed. Az ördögök is hiszik és rettegnék.

Egy áldozat maradt meg, a hálaáldozat. Amely azt jelenti, hogy a velünk közölt kegyelemért mi egész életünket Istennek áldozzuk. Nem azért, mert várunk valamit érte, hiszen már mindent megkaptunk. És nem is azért, hogy valamit elérjünk vele, hiszen már mindent megkaptunk. Azért áldozzuk egész életünket Istennek, mert másképp nem tehetünk.

Aki nem érzi így az nem értette meg a kegyelem lényegét. Mert a hívő ember nem tud hálátlan lenni. Hiszen eköré épül egész életünk. Így lesz az életünk, cselekedeteink hitvallás mindenki számára.

Ezért különleges a gyülekezet, mert olyan emberek közössége, akik megtapasztalták ezt a szeretetet és ők maguk is ezt próbálják megélni, továbbadni. Így épülünk egymás hite által, kicsik és nagyok, idősek és fiatalok.

És igen mi magunk is megmaradunk tökéletlen embereknek. Akik elbuknak, mint Saul. Saját kezünkbe vesszük az irányítást. Áldozatnak gondoljuk azt, ami nem az. De Isten

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2020.08.30.

Textus: 1Sám 13,1-14.

Lekció: Zsid: 10, 1-18.

Újkenyéri Úrvacsora

mindig küld egy Sámuel, aki által ő maga szólít meg: Ostobaságot csináltál. És ez a legkedvesebb Atyai intés, mert benne van az is: Elfordultál tőlem, de én visszavárlak.

Összefoglalás

Emlékezzünk ma az egyetlen tökéletes áldozatra, melyet a mi bűneinkért áldoztak. És halljuk meg Isten bűnbánatra és hálaadásra hívó Atyai szavát, mellyel biztosít: Ahol pedig bűnbocsánat van, ott nincs többé bűnért bemutatott áldozat. Ámen.

Kádár Adrienn